

strafbar eller ikke, og jeg tror, at man vanskelig vil finde et bedre Udtryk i denne Henseende end det, der er brugt i Udvalgets Forslag. Der er ingen Lov om, at, saaledes som Udtrykkene er brugte i Udvalgets Forslag, vil der jo aldrig kunne være Tale om, at f. Ex. en Husmoder skulde blive straffet, fordi hun, naar hendes Børn eller Tyende blive syge, kurerer paa dem, thi det gaar bestemt ind under Udtrykket „leilighedsvis“. Jeg tror ikke, man kan finde noget bedre Udtryk end det, som der er brugt, og man undgaar derved tillige det vanskelige Spørgsmaal, hvad der skal forstaaes ved „Erhverv“ eller ikke. Jeg vil indrømme, at i og for sig kan man jo gjerne sige, at en Udøvelse af Lægevirksomhed af pur Mennesketjærlighed ikke vil være farlig, fordi den neppe synderlig vil blive øvet; men det er en Ting at have denne Mening, og en anden at udtrykke den i Lovform og at sige, at i og for sig er Virksomheden tilladelig, naar der ikke gives Betaling. Jeg tror, at, naar man paa den Maade vil legalisere en omfattende Lægevirksomhed, stiller man den underpøgende Myndighed en Opgave, som den skal have meget ondt ved at opfylde. Man tænke sig blot, at en Mand, som vittierlig tager mod Alle og Enhver og giver Konsultation til dem, kan det Offentlige ikke tage fat paa, førend det kan skaffe Bevis for, at han har modtaget Betaling, ikke een eller to, men mange Gange, saaledes at han siges at drive Erhverv. Jeg tror, at man derved stiller det Offentlige i en meget vanskelig Stilling. Naar jeg dernæst ser noget nærmere paa de ærede Medlemmers Forslag, saa forekommer det mig, at der ikke er nogen god Overensstemmelse mellem det første og det andet Stykke. Det første Stykke indeholder jo Reglen for den uautoriserede Lægevirksomhed. Saa siger det næste Stykke: „Dog bliver Den ikke at straffe, der kun tager Syge i Kur under Tilsyn af en autoriseret Læge“. Det er jo aldeles ikke nogen Modsetning til det første Stykke; thi selv om det ikke er under Tilsyn af en autoriseret Læge, har man jo Lov til at tage enhver Syg under Kur, naar det blot sker uden Betaling. Det, det gjælder om, er Betalingen. Skulde det være rigtigt, skulde der have staaet: „Dog bliver Den ikke at straffe, der for Betaling tager Syge i Kur, naar det sker under Tilsyn af en autoriseret Læge“, men saaledes som det staaer her, er Modsetningen fuldstændig urigtig, fordi som sagt Ingen behøver at spørge om Tilladelse til at tage Syge under Kur, naar han blot vogter sig for at tage Betaling derfor. Jeg udhæver navnlig denne Ants, fordi en af de ærede Forslagsstillere, min ærede Ven fra Ribe (Riis) gjorde den samme Bemærkning med Hensyn til Lovforslagets § 1, saaledes som den forelaa fra Udvalget under forrige Behandling. I det praktiske Liv, hvor der opstaaer Spørgsmaal om, hvorvidt der har været drevet utilladelig

Lægevirksomhed eller ikke, vil Forholdet stille sig uheldig, efter de Herrers Forslag, fremfor efter Udvalgets Forslag, og jeg kan ingenlunde være enig med det ærede 4de kongevalgte Medlem (Møsing) i, at det er omtrent ligegyldigt, hvilket af disse Forslag der vedtages. Jeg tør bede erindret, at efter Forordningen af 5te September 1794 staaer Sagen saaledes, at, naar der er Tale om, hvorvidt en Person har gjort sig skyldig i ulovlig Lægevirksomhed — Kvaksalveri, som Loven siger — eller ikke, saa er det Spørgsmaal, der egentlig skal oplyses, dette, hvorvidt Vedkommende har taget en Person under Kur eller ikke. Naar det er givet, bliver han straffet. Saaledes som Udvalgets Endringsforslag vil stille Sagen, blive vi staaende nogenlunde paa samme Standpunkt, idet Spørgsmaalet ogsaa da vil være det, om en Person er tagen under Kur eller ikke. Derfor den Paagjældende overbevises om at have taget en Person under Kur, saa er han ifalden Straf, medmindre han enten henstyder sig under, at han ikke har faaet Vederlag, og at det er ifet leilighedsvis — begge disse to Momenter skulle nemlig saa det Offentlige afkræfte, det skal bevise baade, at han hyppig foretager en saadan Virksomhed, og at han tager Betaling derfor — eller han henstyder sig under, at han har gjort det under Tilsyn af en autoriseret Læge, og derfor paaligger naturligvis Beviset den Paagjældende selv. Men efter det af flere ærede Medlemmer stillede Forslag vil Sagen stille sig saare uheldig for det Offentlige, idet det, der derefter egentlig er Pointet for det Offentlige at godtgjøre, er det, at den Paagjældende driver et Erhverv ved uberettiget Lægepraxis, hvilket meget vanskeligt og saa godt som aldrig vil kunne bevises. Det er ikke nok, at det Offentlige i et enkelt Tilfælde tager fat paa Manden, men en saadan Mand maa, havde jeg nær sagt, være under stadig Tiltale for hver Patient, han faar, for at faae oplyst, hvorvidt han faar Vederlag for sin Kur eller ikke. Jeg tror saaledes, at sidstnævnte Forslag ogsaa i rent praktisk Henseende vil være meget uheldigt, og jeg tillader mig derfor at anbefale Udvalgets Forslag.

Fischer: Ved denne Sags 2den Behandling hændte det sig, at den høitærede Justitsminister, efter at §§ 3—9 vare udstemte, bragte dette Things Hæftal i Erindring, hvorledes Thinget havde stillet sig ifjor, og hvorledes det nu derefter stillede sig iaar, og jeg vil tilstaa, at jeg for mit Vedkommende hørte med megen Fornøjelse paa den Regnskabsopgjørelse, den høitærede Justitsminister her foretog med Hæftallet; men naar den høitærede Justitsminister saaledes selv stillede ifjor ved Siden af iaar, saa har jeg ikke haft mindste Betænkelighed ved at gaa et Skridt videre og stille den høitærede Justitsminister fra ifjor ved Siden af den samme høitærede Justitsminister fra